

ПРИЗЕРИ ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГОР

БАРТЕНЕВ ЛЕОНІД ВОЛОДИМИРОВИЧ

Український спортсмен-спринтер та естафетний бігун радянських часів (спортивне прізвище «Лео»), заслужений майстер спорту СРСР, срібний призер двох Олімпіад, дванадцятиразовий чемпіон СРСР, заслужений тренер СРСР народився 10 жовтня 1933 у м. Полтаві.

Ріс сиротою — батько ще до Другої світової війни потрапив під сталінські репресії. 1942 року нацистська влада замучила його матір — бо її чоловік був радянським військовим. Виростила Бартенева бабуся, яка розповіла онуку, що її чоловік, дід Леоніда, був царським генералом. Він зумів приховати цей факт біографії, коли залишився в Полтаві в роки розгрому Білої армії.

З 12-ти років Льоня почав «качатися» за допомогою саморобної штанги. У школі займався зразу в кількох секціях: бігав, грав у футбол і баскетбол. Тренувався, кидаючи у кільце замість м'яча набитий ганчір'ям мішок... Секцію баскетболу у полтавській школі № 17 вів Борис Львович Суховський. У школі також був учитель фізкультури, який давав ключі від спортзалу, і хлопець міг тренуватися, коли хотів. Одного разу директор запропонував йому зібрати із учнів баскетбольну команду. На загальне здивування вони виграли першість Полтави! Обіграли навіть відомі у місті команди.

У 1947 році був справжній голод. Виникнення тоді чисельних спортивних секцій, масове захоплення фізкультурою і спортом пояснювалося не лише, і навіть, не стільки тягою до «всесбічного і гармонічного розвитку». Членам юнацьких збірних міста з фехтування, футболу і баскетболу давали талони на харчування. Так що ці скромні продукти були саме тим головним стимулом... А вже коли з'явилися спортивні результати, юнак зрозумів, що спорт це і є його життя!

Вже у сьомому класі, виграв обласні змагання з легкої атлетики, фехтування та футболу. Його футбольний тренер Чернишов — голова міського спорткомітету — визначає, що у Леоніда найкращі здатності в легкій атлетиці, та спрямовує його до тренера Юрія Шестина.

Почуття швидкості, коли вітер задзвенів у вухах, це відчуття — надзвичайної швидкості — зберіг на все життя. Під час окупації у їхньому будинку квартирували німецькі офіцери. Якось раптом зник його улюблений маленький плюшевий ведмедик. Незабаром хлопець помітив його... на склі німецького грузовика! Заліз в машину. Схопив улюблену іграшку, і — бігти! Вслід автоматна черега! Можливо (хоча і звучить трагікомічно), з цього почалася його «спринтерська кар'єра».

Шестин Бартенева ще школярем затверджує заступником директора дитячої спортивної школи — аби він на зарплату міг закінчити освіту. Після цього майбутні наставники Зоя Олександрівна і Зосим Петрович Синицькі допомогли його переїзду до Києва, де 1957 року він закінчує Державний інститут фізичної культури.

Ще на другому курсі, як кращий спринтер Києва, вперше приїхав до Москви. Взяв участь у 100-метровому забігу у День фізкультурника. В списку учасників були відомі в той час спринтери із збірної СРСР. Хоча він тоді і нервував, однак забіг виграв. Студента помітили і взяли у збірну команду СРСР.

1954 року увійшов до складу збірної СРСР, першими міжнародними змаганнями для нього стали Лондонські, того ж року. Біг в свій день народження; після завершення естафети його особисто привітала королева Великобританії Єлизавета II, імениннику від її імені вручили святковий пиріг. У цьому ж році Бартенев став бронзовим призером Європи: біг в естафеті з такими майстрами, як Борис Токарев, Володимир Сухарев, Юрій Коновалов. З ними став і світовим рекордсменом, і срібним призером Олімпіади в Мельбурні.

Ще до закінчення навчання — 1956 року — стає заслуженим майстром спорту СРСР. Виступав за київський клуб «Буревісник». Бронзовий призер чемпіонату Європи 1958 року у естафеті 4x100 метрів.

Але Фортуна і спину не раз показувала: двічі не підтверджували рекорд країни. Один раз не повірили в Італії, коли в Генуї в дощ, по калюжах Бартенев пробіг 100 м за 10,2 секунди. Іншого разу - через розбіжності в свідченнях секундомірів у Києві, хоча на двох з них був відмічений рекорд.

Дванадцять разів був чемпіоном СРСР у спринті та естафетному бігу, зокрема — 1958 року в бігу на 100 метрів, 1959 — в бігу на 200 метрів. Срібний призер Олімпіад 1956 та 1960 років. Протягом 7 років завоював 17 медалей чемпіонатів Радянського Союзу у бігу на короткі дистанції: 6 золотих, 9 срібних, 2 бронзові. 5 разів ім'я Л. Бартенева заносилося в таблицю рекордів Радянського Союзу. Так «полтавський москвич» став легендою радянського спорту!

У 1961 році Леонід Бартенев став старшим тренером збірної СРСР зі спринту у той час, коли цю посаду довіряли лише після довгого шляху кандидата по тренерських сходах. Його ж узяли прямо з бігової доріжки ... У 1961 році Бартеневу було лише 28 років. Він був у кращій своїй формі - ще міг показувати рекордні секунди на обох дистанціях. Тому, коли Бартеневу запропонували посаду тренера збірної, він розраховував продовжувати виступи в ролі спортсмена. Всю зиму тренувався, готувався до першості країни, але на змагання вже не вийшов: бути одночасно тренером і залишатися спортсменом виявилось неможливо. Як наставник Бартенев здивував своїм індивідуальним підходом до кожного спортсмена, пристосовувався до звичної для них системи тренувань, природно, вносячи і свої корективи. Бартенев готував збірну СРСР, починаючи з Олімпіади в Токіо до Олімпійських ігор в Сеулі - шість Олімпіад. Більше ста майстрів спорту вийшли, що називається, з його рук, у тому числі, чимало, міжнародного класу. Тренував і свого сина Дмитра - неодноразового чемпіона Росії, також Галину Бухаріну, Людмилу Сторожкову, Наталію Ільїну, Ірину Назарову.

З 1962 року — в клубі «Динамо» (Москва). З 1970 по 1990 рік тренер, потім директор ДЮСШОР ММР "Динамо", пізніше перетвореного у Центр підготовки — спортивний клуб "Атлет". Автор книги "Бег на короткие дистанции".

Він любить розповідати анекдотичний випадок, як Юрій Чурбанов, зять Леоніда Брежнєва, тодішній перший заступник глави міліційного відомства СРСР, виходячи із особистих симпатій, присвоїв йому позачергове звання: погони полковника герой радянського спорту Бартенев отримав, обминувши

звання підполковника... «Подобной чести удостоивался только Юрий Гагарин, но и то он получил всего лишь ... майора, — минуя капитанские погоны», — посміхаючись, згадує Леонід Володимирович. Заради справедливості, слід зауважити, що подібний кар'єрний ріст, з майора у полковники, був ще у не менш відомої особи - Василя Йосиповича Сталіна.

2006 року брав участь у змаганнях ветеранів, побив рекорд для своєї вікової групи.

14 січня 2007 року з ним стався нещасний випадок — на пішохідній доріжці при зеленому світлі, на великій швидкості його збила іномарка, врізавшись потім у стоячий автомобіль. У 67-й московській міській лікарні йому діагностували переломи та струс головного мозку. Послідувала складна операція, ставили штифти в місця переломів. Ще у відділенні почав тренувати травмовану ногу та вчився ходити без милиць. В лікарні його провідували Валерій Газзаєв, Євген Гальперін та Тамара Пресс. Водій-порушник, прийшов у відділення просити пробачення за скоєне, навіть поклав під подушку 600\$, однак з цим Леонід Володимирович не міг погодитися, не пробачив водія і, повернувши йому гроші, поклявся віддати того під суд за наїзд в зоні пішохідного переходу та за дачу хабара. Через тиждень після ДТП у водія стався серцевий напад і він помер. Дуже швидко Бартенєв закинув милиці і почав тренуватися. Через деякий час уже повернувся у спортивне товариство і знову приступив до тренерської роботи. Зараз, хоч і має вже солідний вік, але від бурхливої громадської діяльності не втомлюється, продовжує активно працювати і як перший заступник голови Ради ветеранів війни, праці і спорту клубу «Динамо» в Москві.

Після перелому ноги в житті залишився лише «домашній» спорт. Кожного ранку протягом години займається з м'ячами та гантелями. Полтавським обласним відділенням Національного олімпійського комітету України спільно з Полтавською обласною федерацією легкої атлетики, під патронатом Національного олімпійського комітету України зосени 2008 року проводиться відкритий обласний легкоатлетичний турнір на призи заслуженого майстра спорту СРСР, дворазового срібного призера Олімпійських ігор Леоніда Володимировича Бартенєва. Змагання традиційно відбуваються у легкоатлетичному манежі стадіону «Ворскла» ім. О.Д. Бутовського (м-н Незалежності, 16). У програмі змагань: біг на 60 м, 300 м, 800 м, 1500 м, 60 м з бар'єрами, стрибки в довжину, висоту, потрійний, естафета «шведська». У змаганнях беруть участь юнаки та дівчата, всього понад 300 атлетів з Полтавської та інших областей. Кілька разів на них Леонід Володимирович був присутній особисто. Переможці, призери нагороджуються медалями, дипломами та цінними подарунками Полтавського обласного відділення НОК України. Нагороджений орденом «Знак Пошани» (1960 р.), медаллю «За трудову відзнаку» (1960 р.)

З урахуванням «своїх» двох Олімпіад, на яких він виступав, Леонід Бартенєв встановив унікальний і неперевершений рекорд серед усіх наших земляків-полтавців — він був офіційним учасником аж восьми Олімпійських ігор поспіль, спочатку — як спортсмен, а потім — як тренер!

Одружений. Дружина Галина Бартенєва — пенсіонерка, в минулому лікар-терапевт. Має трьох дітей.

Проживає у Москві.

Джерела та література.

Большая олимпийская энциклопедия. Т. 1-2. / Автор-составитель В. Л. Штейнбах. — М.: Олимпия Пресс, 2006. — 784+968 с.: ил.

Виталий Цебрый. — Леонид Бартенев: Схватил любимую игрушку, и бежать! Следом автоматная очередь. Так началась моя «спринтерская карьера». [Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://fraza.ua>.

[Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://www.mgo-dynamo.ru/person/view/23>

Бартенев Леонид Владимирович. [Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/1741263>

Олимпийская энциклопедия / Бартенев Леонид Владимирович.

[Электронный ресурс]. Режим доступа: <https://slovari.yandex.ru/~книги/>

[Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://histpol.pl.ua/ru/lichnosti/sportsmeny>

КУЗНЕЦОВ АНДРІЙ ІВАНОВИЧ

Андрій Кузнецов - заслужений майстер спорту СРСР, майстер спорту міжнародного класу (1986), радянський і російський волейболіст, нападаючий, (зріст 196 см), гравець збірних СРСР, СНД і Росії (1987-1994), срібний призер Олімпійських ігор 1988, дворазовий чемпіон Європи, шестиразовий чемпіон СРСР, володар Кубка СССР (1985), п'ятиразовий володар Кубка європейських чемпіонів (1986—1989, 1991), триразовий володар Суперкубка Європи (1987, 1988, 1991), срібний призер Спартакіади народів СРСР у складі збірної Москви (1986) народився 24 квітня 1966 року в невеличкому місті Узин Київської області.

Після закінчення військової служби майор у відставці Іван Олексійович Кузнецов разом із дружиною Валентиною Іванівною та дітьми (брат Олексій був на дев'ять років старшим за Андрія – прим. автора) переїхав жити до Полтави. Андрійко з дитинства був спокійною вихованою дитиною. У школі навчався добре. Усі предмети давалися легко. Порівняно із своїми ровесниками був слухняний. Виконував усі настанови батьків, учителів. Маленького хлопчика-третьокласника мама привела спершу до баскетбольної секції, потім хлопець сам вибрав волейбол і почав займатися у Полтавській спеціалізованій дитячо-юнацькій спортивній школі олімпійського резерву №2 у тренера Богданова, а у 13-річному віці перейшов до Агасьянца Владислава Андрониковича. Уже в десятирічному віці він виділявся серед ровесників змістовною, по-дорослому осмислено грою. Одночасно із тренуваннями Андрій, за порадою батьків, навчався і в музичній школі по класу баяна.

Кілька разів висловлював бажання припинити заняття музикою, щоб сконцентрувати усю увагу на волейболі. Та не хотів засмучувати маму, яка мріяла, що син серйозно займеться музикою. Щоправда, отримавши через п'ять років атестат про закінчення курсу навчання, баян потім так у руки і не брав. Вільного часу майже не було: школа - уроки, тренування - змагання, репетиції - концерти. А коли випадала хвилина відпочинку, любив провести її з батьками, друзями, порибалити і послухати ліричну музику.

У Полтаві волейбол завжди був у пошані. Місцева спортивна школа №2 подарувала світу не одного відомого волейболіста, але з усіх лише одиниці стали легендарними. Серед них один з кращих волейболістів світу Андрій Іванович Кузнецов, той, що міг «власноруч вирішити долю всього матчу». Перший тренер - Юрій Богданов.

Головний улюблений тренер - Агасьянц Владислав Андроникович (1939-2010) – заслужений тренер України, визнаний у 1986 році Федерацією волейболу України кращим тренером України, один з кращих дитячих тренерів в історії волейболу. Волейбольним тренером у Полтаві почав працювати у середині 60-х років. Був неперевершеним фанатом своєї справи і великим патріотом Полтави. Через три роки після початку роботи у ДЮСШ-2 його вихованці стали чемпіонами України. Команди Агасьянца перемагали на республіканських та всесоюзних Спартакіадах школярів. На початку 70-х його вихованці почали

привозити до Полтави золоті медалі юніорських чемпіонатів Європи, які вони виборювали у складі збірної СРСР, потім стали завойовувати медалі на молодіжних та дорослих чемпіонатах світу, Європи, виборювали звання чемпіонів СРСР, володарів європейських кубків. Школа згодом стала школою олімпійського резерву. Він всю душу вкладав у своїх вихованців роблячи з них справжніх майстрів. Протягом своєї неперевіршеної тренерської кар'єри Агасьянц виховав кілька тисяч волейболістів. Через його школу пройшли і їхні діти та онуки.

Батьків Андрій дуже цінував і поважав. Часто, граючи уже в ЦСКА чи за збірну СРСР, він телефонував додому і ділився враженнями про матчі, обговорював їх епізоди. Інколи мама приходила на ігри. Для сина була дуже важлива її підтримка. За її присутності він упевненіше і спокійніше почував себе на майданчику. І це при тому, що ще з дитинства він був досить самостійним. У складній життєвій ситуації міг за дорослого прийняти правильне рішення.

Одного разу Андрій, ще малим, не встиг на поїзд, на якому збірна спортшколи вирушала на відповідальні змагання. Він був лідером команди і добре розумів, що від його участі залежить результат виступів, тому підвести друзів він не міг. Самотужки дістався місця проведення турніру, але команду не підвів.

Де б не грав Андрій, у якій би компанії не знаходився, не зважаючи на свою доволі спокійну вдачу, завжди був душею колективу. Його усі поважали. А товариші по команді обирали капітаном. За короткий час, проведений на волейбольному майданчику, навіть у виїзних матчах він ставав улюбленцем болільників.

За словами ще одного з тренерів школи №2 Анатолія Івановича Офата, Андрій володів якимось дивним відчуттям гри, на кілька ходів наперед передбачаючи дії як своїх партнерів, так і суперників. Навіть пізніше, виступаючи на різноманітних престижних турнірах і змаганнях, він саме перегравав, а не «пробивав» захист досвідчених волейболістів-професіоналів. А ще Андрій був досить акуратним у виконанні будь-якого технічного прийому, навіть найпростішого, практично ніколи не помилявся і викладався завжди до останнього. Згадає Анатолій Офат: «Одного разу під час приїзду юних полтавських волейболістів до Москви (Андрій тоді уже грав за ЦСКА), Кузнецов запросив земляків на тренування знаменитих армійців. Було це одразу після відзначення чергової річниці Жовтневої революції, а з нею і невеликих канікул волейболістів. Тоді усіх полтавців здивувала та самовіддача, з якою Андрій працював на тренуванні. Потім він розповідав, що не може грати чи тренуватися напівсили. Взагалі, навіть не уявляє, як це повністю не викладатися на майданчику».

Перший значний успіх прийшов до Андрія ще у 1981 році, коли він разом із товаришами-полтавцями у Чернігові виграв чемпіонат України. Через рік наші земляки повторили успіх. Були гучні перемоги і на всесоюзних змаганнях. Так, у Сухумі полтавська команда виграла турнір на приз Надії Курченко. Андрія уже тоді визнавали кращим серед своїх ровесників.

Ще навчаючись у полтавській школі №13, його кілька разів запрошували до київського спортінтернату. Але батьки не відпустили, вважаючи, що син має виховуватися у сім'ї. Та після 8-го класу Андрій разом з тренерами все ж умовив батьків. У Києві його зустріли добре. Партнери і друзі обрали своїм капітаном. Одночасно, здібним юнаком зацікавилися представники московського інтернату.

Адже завжди кращих гравців підбирали для столичних команд. З них легше було потрапити і у збірну країни. Відомий російський тренер Володимир Кондра приїздив до Полтави, вів переговори з батьками і тренерами Андрія. Сам же Кузнецов спокусився тим, що йому запропонували місце у основному складі «Іскри» із Одинцово. Зрештою, дійшли згоди. Він вирушив на оглядини до Москви. Але так сталося, що в дорозі розминувся з людиною, яка мусила його забрати з київського спортінтернату. Коли юнак сам прибув до Москви, виявилось, що його ніхто не зустрічає, а команда виїхала на ігри. Повернувшись до Києва, з розпачем дізнався, що його виключили з спортінтернату, вважаючи, що він уже перебрався до Москви. Щоправда, ситуацію вдалося прояснити, і Андрій із Полтави виїхав до «білокам'яної». Прибув туди не зеленим юнаком, а гравцем, що подає неабиякі надії. Про це свідчить і авторитетний у Росії тренер Володимир Кондра: «У 1982 році я привіз Андрія з Полтави до Москви, він навчався тоді у 9 класі. Та вже у такому молодому віці можна було сміливо сказати, що з нього виросте видатний волейболіст. Це він і довів, коли грав за «Іскру», ЦСКА, молодіжну і національні збірні країни, які я тренував».

Виступаючи за команду «Іскра» із Одинцово, Андрій перемагає зі своїми однолітками на сезонній спартакіаді у Ташкенті. Саме там його і помітив тренер збірної, пізніше президент Всеросійської федерації волейболу Валентин Жуков.

- Працювати з ним, - розповідав досвідчений тренер, - було одне задоволення. Андрій все розумів з одного погляду. І завжди чітко виконував тренерські вказівки.

Саме у цей період і розпочався злет та дивовижна спортивна кар'єра Кузнецова. У складі збірної Союзу він стає чемпіоном Європи та світу серед юнаків. У 20 років уже з'являється в основному складі легендарної армійської команди, яка була кращою у Союзі і диктувала свої умови на континентальних кубкових клубних змаганнях. Там же, у ЦСКА, Андрій познайомився зі своєю майбутньою дружиною. Вона грала за жіночу команду клубу. Людмила Швецова, під таким прізвиськом її знали вітчизняні уболівальники, виступала і за національну збірну Радянського Союзу.

Після одруження Андрій заборонив Людмилі грати у волейбол. Він, добре знаючи, які величезні навантаження доводиться переносити спортсменам, турбувався про майбутню матір своїх дітей.

У 21 рік Андрія запросили грати за національну збірну СРСР. Був він тоді наймолодший і найперспективніший у її складі. Для волейболіста це - великий успіх, визнання його майстерності, новий етап у спортивній біографії.

У тому ж 1987 році Радянська збірна виграла континентальне золото: Андрія Кузнецова визнали відкриттям чемпіонату у нашій команді. Одразу після вшанування переможців спортсмен у розмові з відомим російським журналістом Левом Россошиком розповів про плани на майбутнє: «Перше золото - європейське - у мене уже є. Залишається зібрати повний комплект медалей найвищої проби: з Олімпіади та чемпіонату світу. Можливо, тоді і заспокоюся. Адже, як говорять: кожна людина повинна посадити дерево, збудувати дім і виростити сина. Будемо вважати, що саджанець я уже посадив, і фундамент будови заклав. А син у мене обов'язково буде!».

Андрій дуже хотів мати сина. Про це він неодноразово говорив з друзями, батьками. Можливо, відчував щось лихе і хотів таким чином продовжити свій рід, втілити себе у сині.

З усіх цих планів йому не вдалося реалізувати лише один - завоювати олімпійські нагороди найвищої проби. Андрій Кузнецов, як і Радянська збірна, були близькі до здійснення мети під час сеульської Олімпіади. Підопічні Геннадія Паршина рівно пройшли змагання на шляху до фіналу, перемігши по черзі команди Болгарії, Швеції, Північної Кореї, Італії, Аргентини та поступившись Бразилії у матчі, який нічого не вирішував.

У фіналі радянським волейболістам протистояли непримиренні суперники-збірна США.

Перед головним матчем відбувся матч за «бронзу» Бразилія-Аргентина. Одна команда переважала іншу, і нашому тренеру здалося, що в цій грі вже все вирішено, тому він відправив своїх підопічних розминатися.

Матч затягувався (було зіграно п'ять партій), хлопці розігрілися, а потім охололи. Це не могло не позначитися. У стартовій партії наші перемогли. У наступній вели в рахунку, однак у вирішальний момент фортуна відвернулася від них. Програла наступні три партії та матч загалом. І така довгоочікувана золота медаль попливла за океан. У тій грі американці були дійсно сильніші. На майданчику гравцям не вистачило взаємопорозуміння. Збірна СРСР поступилася психологічно і, мабуть, ще до початку поєдинку. А втілити цю перевагу в життя було вже «справою техніки». З того часу розпочався певний занепад волейболу у Радянському Союзі. Розпочалася зміна поколінь.

Для Андрія ця Олімпіада була особливою ще й тим, що під час його перебування у Сеулі у нього народилася перша дитина - донька Женя. Мама, Валентина Іванівна, була у Москві, увесь час знаходилася поблизу онуки і невістки, навіть забирала їх з пологового будинку.

Чи не найшасливішим у спортивній кар'єрі Кузнецова був 1991 рік. Його обирають капітаном національної збірної. Разом з товаришами виграв у черговий раз європейське золото. У фіналі росіяни перемогли чемпіонів світу - італійців. Одразу ж після першості континенту його запросили грати за італійський клуб «Лацио» у професійній волейбольній лізі. Цього ж року спортивні фахівці, тренери, журналісти визнали Кузнецова кращим волейболістом Європи, що стало несподіванкою навіть для самого Андрія. Дізнався він про цю приємну новину під час тренування. Процедура нагородження справила на нашого земляка велике враження.

Золоті медалі, здобуті у 1991 році на чемпіонаті континенту, були останньою значною перемогою російської команди на чолі з Кузнецовим. Через рік вона невдало виступила на Олімпіаді у Барселоні, фінішувала сьомою. У той час, коли збірна грала невдало, італійські клуби Кузнецова здобували перемогу за перемогою. З 1991 року він грав за італійські клуби: 1991-1993 - "Лацио" (Рим), 1993-1994 - "Джоя-дель-Колле", 1994-1995 - "Куатро Торрі" (Феррара). Він вивів в італійську вищу лігу римський «Лацио», згодом зробив теж саме з клубом "Джоя-дель-Колле", а команда з Феррари, за яку він виступав до останнього дня, лідирувала у дивізіоні А2.

У 1991 і 1993 роках Андрій Кузнецов виступав у складі збірної світу "Всі зірки".

Зарубіжна преса добре відгукувалась про його виступи. Досить часто гра Кузнецова була вирішальною для результату поєдинку. Саме на цьому ґрунті і стався конфлікт. Збірна Росії у черговий раз на чемпіонаті світу виступила

недало, Андрій не зміг грати у її складі, хоч чимось допомогти партнерам. Далася взнаки травма спини. Тож одразу із Афін він поїхав заліковувати її до Італії. А у Росії, як це часто буває після поразок, почали шукати винуватця. Ним спробували зробити Кузнецова. Його звинуватили мало не в тому, що він симулював біль у спині і вирішив себе поберегти до італійського чемпіонату. Комуś потрібно було зняти з себе вину за власні прорахунки і перекласти її на плечі іншого.

Ніхто з друзів по команді серйозно не сприймав ці звинувачення. Адже, добре знаючи бійцівський характер Андрія, розуміли, що той зрадити друзів не може. Та він сприйняв ці звинувачення як образу. Взагалі такі нападки Кузнецов брав близько до серця.

Мати згадує, як під час одного з останніх приїздів додому разом з товаришем Андрій був ніби сам не свій. Пояснював це тим, що турбувався, як реабілітувати себе перед численними уболівальниками, які навіть гадки не мали про справжню причину його відсутності на майданчику у Афінах. Згодом у нього відбулася відверта розмова з одним із тренерів - призвідників конфлікту. Невідомо про що вони говорили, але Андрій повернувся до Полтави у кращому настрої.

А 10 грудня 1993 року у його родині сталася приємна подія - народився син. Андрій був на вершині щастя. Нарешті здійснилася його мрія. Сина назвали на честь батька, теж Андрієм. Уже тоді, за свідченням друзів, Кузнецов все частіше задумувався над тим, щоб закінчити активні спортивні виступи і перейти на тренерську роботу. Пропозиції були, і досить звабливі. Та ніч з 30 на 31 грудня 1994 року перекреслила усі мрії, відняла у дітей батька, у батьків сина, вкрала найталановитішого вітчизняного волейболіста.

Зірка Кузнецова згоріла раптово і несподівано, у zenіті слави. Але його смерть була, мабуть, лише на перший погляд раптовою. Не дарма ж говорять: що написано на роду - не обминеш і на льоду... Невідомо, чи вірив він у долю, випадковість. Адже під час останнього приїзду додому з усмішкою розповідав друзям про те, як циганка нагадала, що загине в автомобільній катастрофі, коли йому не буде і тридцяти.

Є у людини, мабуть, якась шосте відчуття, яке невідкладне розумові. Можливо, і Андрій відчував щось лихе. Адже, за словами товариша по збірній Юрія Сапеги, йому не хотілося їхати із Феррари у Барі на запрошення друзів, гравців і тренерів команди, у якій він грав до цього, зустрічати Новий рік. Але все ж таки поїхав...

У Полтаві, у сім'ї Кузнецових Валентини Іванівни та Івана Олексійовича, саме готувалися до зустрічі Нового 1995 року, поралися на кухні. Пролунав телефонний дзвінок. Мати першою підійшла до апарата, підняла трубку. Вона була певна: дзвонить Андрій. Він часто телефонував, розповідав про себе, говорив, що все нормально... Телефоністка переконалася у правильності набраного номера, сказала, що дзвонять з Італії. Та замість рідного синового голосу мати почула інший якийсь різкий, ніби металевий, і, о Боже, що їй говорять: «Андрій загинув... Сполохано забилося у грудях матері серце, хоч розумом ще й не усвідомлювала почутого, перепитала: «Який Андрій? Як загинув?» А біль у грудях все наростає. «Ваш Андрій, Кузнецов. Загинув у автокатастрофі...»

Все... Про інші події уже взнала з розповіді рідних, бо сама тоді і під час прощання та поховання неодноразово втрачала свідомість. Серце боліло так

нестерпно... Адже для батьків найбільше горе - втратити свою дитину, пережити її. Можливо, з роками біль дещо притупляється, але не проходить, не загоюється рана на серці, постійно кровоточить, і не зупинити страждання, як не вичерпати материнських сліз, не зменшити гіркоту втрати.

Багато людей прийшли провести Андрія у останню путь. Це вже було 5 січня. Про смерть легендарного волейболіста на батьківщині дізналися із скупого інформаційного повідомлення у випуску «Новин» телекомпанії «Останкіно»: «Гравець національної збірної Андрій Кузнецов, який виступав за один із італійських клубів, загинув вночі з 30 на 31 грудня в автокатастрофі. Машина волейболіста вдарилася у загородження поблизу населеного пункта Чисті. Дружина і двоє дітей, які їхали з ним, травмовані. Це сталося лиш за кілька годин до Нового 1995 року». Поховано Андрія Кузнецова у Москві на Митинському кладовищі.

Усі національні спортивні видання розповіли на своїх сторінках про загибель Андрія. Сумували й журналісти з італійської газети «Мессанжеро», які надрукували статтю під промовистим заголовком «Волейбол у траурі»... І це було дійсно так. На могилі легендарного волейболіста полум'яніють живі квіти. Його люблять, про нього пам'ятають, його не забули. З 1996 року кращому волейболісту чемпіонату Росії газетою «Спорт-експрес» щорічно вручається приз Андрія Кузнецова.

Пам'ятають про свого вихованця і у Полтавській СДЮШОР №2. Щорічно, з 1996 року, тут проходить міжнародний турнір з волейболу пам'яті Андрія Кузнецова. У двох вікових підгрупах завжди добре виступають юні полтавці – його зміна. Кілька вихованців спортшколи уже стали чемпіонами України, грають за національну збірну – продовжують започатковані ним традиції.

Діти з матір'ю живуть зараз в Італії. Син Андрій дуже схожий на батька. Знайомі говорять: ніби дві краплі води. Андрій (Андреа) – також волейболіст і грає у Італії. Кажуть, що гравець не поганий. Дружина Людмила відкрила клуб Кузнецова та тренує дітей. Донька приїздила у Полтаву на турнір імені свого батька.

Зірка Кузнецова була досить яскравою, щоб непомітно зникнути з небосхилу пам'яті. Нам же залишається пам'ятати про нього. Згадувати таким, яким він був у житті...

Джерела та література.

Волейбол. Енциклопедія/Сост. В. Л. Свиридов, О. С. Чехов. Томск: Компания «Янсон» — 2001..

Володимир Непийпиво // газета «Спортарена» №2 від 24 квітня 1997 року

Один з кращих волейболістів у світі починав свій шлях із Полтави.[Електронний ресурс]: Режим доступу: <http://doa.in.ua/interview/79->

Про срібного призера Олімпіади у Сеулі Андрія Кузнецова.[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://np.pl.ua/2014/02//>. Новини Полтавщини

Нижинский русского волейбола // Советский спорт 28.02.2002
[Електронний ресурс]. Режим доступу: rada-poltava.gov.ua

ПРОКОПЕНКО ГЕОРГІЙ ЯКОВИЧ

Заслужений майстер спорту СРСР (1963), срібний призер Токійської Олімпіади (1964), учасник Римської олімпіади (1960), винахідник сучасного виду техніки плавання брасом із "пізнім" вдихом народився 21 лютого 1937 року у м. Кобеляки Полтавської області.

Під час війни родина проживала в Кобеляках. Життя давалося нелегко. Батько воював. Виручав дідусь-рибалка.. Яюсь пішов Жора з дідусем на зимову рибалку. Лід не витримав, і він опинився у крижаній воді. Дід Устим врятував онука, та ... ціною власного життя: невдовзі важко захворів на запалення легенів і помер. Відтоді Георгій зтямив собі – навчитись так плавати, щоб сам себе та інших

міг рятувати.

Подібну обіцянку навчитися добре плавати дав собі перший олімпійський чемпіон з плавання 1896 року угорець Альфред Хайош, коли на його очах у бурхливих водах Дунаю потонув його батько.

Після війни, у 1946 році, батьки переїхали до Львова і дитинство майбутнього видатного плавця пройшло, як у всіх його ровесників, які пережили лихоліття: грали у «війну», чубилися. Коли ж почав займатися плаванням, вуличні забави відпали. На той час вчився у технікумі зв'язку. Несподівано для багатьох, а найбільше для себе, став чемпіоном технікуму з плавання, і тоді викладач фізвиховання порадив серйозно зайнятися спортивним плаванням. Так Георгій познайомився з Олександром Андрійовичем Ткаченком, своїм першим і єдиним тренером. Георгій Якович яюсь признався, що не знає, якою б була його спортивна доля, і чи була б взагалі, якби вони не зустрілися. Тренери можуть бути різними, але найважливіший їхній капітал – душевна доброта. Тоді для підлеглого спортсмена багато-що відкривається в житті.

У 1959-му закінчив Львівський державний університет фізичної культури.

Шлях, яким Прокопенко йшов у великий спорт, був довгим і складним, адже найголовніша медаль – олімпійська – дісталася йому майже у 28 років.

Георгій Прокопенко готувався до відповідальних стартів, плаваючи у басейні у... військовій шинелі.

Талановитий плавець витратив багато років у пошуках свого місця у плаванні. Спочатку плавав на спині, але, не досягнувши вагомих результатів, перейшов на стиль батерфляй, який згодом змінив на дельфін. Були спроби і у вільному стилі, але ті перемоги, про які мріяв наполегливий і амбіційний спортсмен, ніяк не приходили. Залишався ще брас, зайнятися яким його намовив тренер. Про львівського плавця нарешті заговорили, коли 1958 року він переміг у Баку на 200 метрів, хоча й крутили головою, що «застарий» для зростання. Щоб потрапити до збірної країни, він мусив перемагати переконливо і постійно. Прокопенко прокидався надзвичайно рано, щоб до початку занять в інституті фізкультури провести ранкове тренування. А ввечері знову приходив у басейн і долав метр за метром водні простори. У результаті багатогодинних щоденних

тренувань народився своєрідний стиль Георгія Прокопенка, який урешті решт став приносити свої високі результати. 1960 року львів'янин вперше став чемпіоном країни, що дало право поїхати на Олімпійські ігри до Риму, де він опинився на десятому місці, хоча мріяв про виступ у фіналі. Георгію минав 24-й рік і годі було сподіватися, що він буде додавати, витримає чотирирічний олімпійський цикл і буде плавати ще швидше.

Однак, впертому і талановитому плавцеві це вдалося : впертість, помножена на талант і працелюбність, принесли свої плоди. У рік Токійської Олімпіади львів'янин плавав на кілька секунд швидше, ніж чотири роки тому. І в олімпійському басейні далекої японської столиці плив як супермайстер – встановив рекорд Європи і здобув срібну медаль, поступившись лише австралійцю Йану О'Брайєну. А міг бути першим, та на останніх метрах оглянувся – де суперники, тут австралієць і випередив на 0,4 секунди. За друге місце на Олімпійських іграх з рекордом Європи він отримав премію 409 рублів. Зараз це смішно, а тоді, виїжджаючи на міжнародні змагання, спортсмени отримували добові 2 долари.

Здавалося, після досягнутого успіху можна спокійно закінчувати спортивну кар'єру, але Георгій Прокопенко продовжував тренуватися, встановлювати нові рекорди і здобувати найвищі нагороди. 1966 року на чемпіонаті Європи в голандському Утрехті він здобув ще дві золоті медалі чемпіона, підтверджуючи свою репутацію кращого брасиста континенту. Закінчив виступи у великому спорті 1971 року, маючи понад 33 роки на хвилі перемог різного рангу.

Він п'ятиразовий чемпіон та багаторазовий рекордсмен СРСР. Виступав 13 років у складі збірної СРСР. Чотириразовий рекордсмен світу (1964 р.) у плаванні брасом на 100 м (2 рази), на 220 ярдів і в комбінованій естафеті (брасом) 4x110 ярдів. Одинадцятиразовий рекордсмен Європи (1962-1964 рр.) у плаванні на 100, 200 м брасом і в комбінованій естафеті 4x100 м (брасом). Чемпіон Європи у плаванні на 200 м брасом (1962 р.) і дворазовий (на 100 і 200 м брасом) переможець чемпіонату Європи 1966 року.

В усьому світі саме нашого земляка вважають винахідником сучасного виду техніки плавання брасом із «пізнім» вдихом. Після завершення виступів у великому спорті три роки працював у львівському «Динамо» директором школи плавання. Працював тренером, викладачем в інституті фізкультури, а потім понад 30 років на кафедрі фізвиховання Національного університету ім. Івана Франка. У 50 років взяв участь у першості серед вузів Львівської області — виграв дві дистанції. З університету його й провели на пенсію, коли минуло понад сімдесят років.

Його щодня можна бачити на доріжці динамівського басейну, де він пропливає свою «порцію» кілометрів. Найбільше захоплення — водний туризм. Вже 25 років, як подружився з веслуванням на байдарках. Кожного літа з друзями вирушає в похід по Дністру, Дніпру, Ворсклі чи інших менших річечках. Живе в наметах, відпочиває від міської метушні, слухає як співають пташки...

Був почесним гостем V літніх Всеукраїнських Ігор ветеранів спорту пам'яті Михайла Баки у червні 2013 року. Змагання з плавання відбулися у басейні СКА м. Львова.

Нагороджений медалями "За трудову доблесть" та «Військову доблесть».

Одружений. Дружина лікар-стоматолог. Дітей немає. Проживає у Львові.

Джерела та література.

Прокопенко Георгій Якович. [Електронний ресурс]. Режим доступу:
<https://uk.wikipedia.org/wiki/>

Прокопенко [Електронний ресурс]. Режим доступу:
<https://uk.wikipedia.org/wiki/>

Георгій Прокопенко // Олімпійцями не рождаються : монографія. – Львів : Вищ. шк., 1980. – С. 142–144.

Енциклопедія олімпійського спорту України / за ред. В. М. Платонова. – Київ : Олімпійська література, 2005. – С. 329.

Львівський державний університет фізичної культури : попул. вид. [Електронний ресурс] / [авт. кол.: О. Полянський, М. Линець, І. Свістельник] ; за заг. ред. Є. Приступи. – Львів : ЛДУФК, 2011. – С. 6 48–49, 140. – Режим доступу:
<http://repository.ldufk.edu.ua/handle/34606048/868>

НОК України. Георгій Прокопенко відзначає 75-річчя! [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://noc-ukr.org/news/3112/>

Прокопенко Г. За "срібло" дали 409 карбованців [Електронний ресурс] / Георгій Прокопенко // Gazeta. ua. – Режим доступу: <http://gazeta.ua/articles/sports-newspaper/160414/comm>

Сильнейшие советские пловцы [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://swimmingmasters.narod.ru/swim/sovsw.html>

Школьников Е. А. Динамо. Энциклопедия / Е. А. Школьников. – М. : Olma Media Group, 2003. – С. 211. – ISBN 978-5-224-04399-6.

Яремко І. Талант, помножений на впертість і працю / Іван Яремко // 100 персон львівського спорту. – Л. : Тріада плюс, 2010. – С. 254–256.

Ірина Свістельник. – Львів : [б. в.], 2016. – 7 с. („Спортивна слава Львівського державного університету фізичної культури”).

Ігор Черчатий. Георгій Прокопенко буде почесним гостем Всеукраїнських ігор ветеранів спорту // «Полтавщина Спорт» 11 червня 2013 року

СТЕРЛІК ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ

Заслужений майстер спорту СРСР (1967), один із кращих веслувальників (академічне веслування), учасник ХУШ Олімпійських ігор в Токіо у 1964 р., бронзовий призер ХІХ Олімпійських ігор у Мехіко у 1968 році, срібний призер чемпіонату світу, дворазовий чемпіон Європи, триразовий срібний призер чемпіонату Європи народився 15 жовтня 1940 року у м. Гадяч Полтавської області. З дитячих років любив займатися спортом. Вступивши після закінчення школи до Київського державного інституту фізичної культури обрав для себе веслування. Виступав за «Авангард»

(Київ). Тренери – Любич В.А., Новик Г.М. Срібний призер чемпіонату світу 1966 року. Чемпіон Європи 1965, 1967 років. Був срібним призером чемпіонатів Європи 1963, 1964, 1969 років. Бронзовий призер чемпіонату Європи 1971 року. Бронзовий призер Олімпійських ігор 1968 року.

Специфічні особливості Мехіко (висота 2240 м над рівнем моря і пов'язана з цим киснева недостатність) відобразились на ході і результатах ряду змагань (біг на довгі дистанції, ходьба, гребля, велогонки на шосе).

У столицю Мексики прибуло 5531 спортсмен із 112 країн, що стало першим своєрідним рекордом Ігор. Вперше Олімпійські ігри проводились у Латинській Америці. Вперше також Олімпійські ігри були показані по телебаченню. Їх одночасно могли спостерігати більше півмільярда чоловік на всіх континентах світу.

У команду СРСР входило 313 спортсменів із 62 міст і населених пунктів 14 союзних республік, які виступали в усіх видах спорту, крім футболу (вибули у відбірних матчах) і хокею на траві.

У змаганнях вісімок розпашних брало участь 12 екіпажів із 12 країн. Призові місця розподілилися так: 1. ФРН - 6.07,00 хв. 2. Австралія - 6.07,98 хв. 3. СРСР - 6.09,11 хв. Збірна СРСР виступала у такому складі: Зигмас Юкна, Литва; Антанас Багдонавічус, Литва; Володимир Стерлік, Україна; Йозас Ягелавічус, Литва; Олександр Мартишкін, Росія; Вітаутас Брієдіс, Литва; Валентин Кравчук, Україна; Віктор Сусліін, Росія; Юрій Лоренцон, Росія.

Після припинення виступів у великому спорті, перейшов на тренерську роботу. Заслужений тренер України.

Проживає у Києві.

Джерела та література.

Стерлик Владимир Иванович [Електронний ресурс]. Режим доступу:
<http://www.wikiwand.com/ru/>

Стерлик Владимир Иванович [Електронний ресурс]. Режим доступу:
<https://ru.wikiwand.org/wiki/>

Стерлик Владимир Иванович [Електронний ресурс]. Режим доступу:
<http://ru.unionpedia.org/i/>

Учасники Олімпійських ігор Полтавської області. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://noc-poltava.at.ua/index/olimpijci_poltavshhini/0-

Вітаємо олімпійця.[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://kiev-noc.org.ua/novyny/>

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.uni-sport.edu.ua/ru/struktura-universiteta/fakultety/fakultet-sporta-i-menedzhmenta/kafedry/vodnykh-vidov-sporta/sportivnaya-rabota.html>.

Лит.: Хавин Б., Гребут олимпийцы, М., 1960

Гребной спорт, под ред. И. Ф. Емчука, М.,1976.

ЯНЧУК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ

Майстер спорту України міжнародного класу з веслування на байдарках і каное, бронзовий призер XXXI Олімпійських ігор у Ріо-де-Жанейро, чемпіон світу до 23 років С-2 1000м, С-4 500 м (2015), Чемпіон Європи (2013, 2014, 2015), володар Кубка світу (2012), чемпіон Всесвітньої Універсиади (2013) народився 14 листопада 1992 року у м.Хмельницькому. Вихованець Хмельницької дитячо-юнацької спортивної школи управління освіти. Спортом займатися почав 2006 року. Завжди мріяв піти на футбол. Всі хлопці мріють про таке. Спершу не хотів займатися веслуванням, бігав з друзями на

футбол. Але брат «затягнув». А потім результати стали поліпшуватись і відношення змінилось. Представляв клуби: ШВСМ, ВК «Гірник». Тренери: Жиляєв Сергій Леонтійович, Мацапура Микола Іванович. Студент Хмельницького Національного університету. Останнім часом тренувався у Полтавській обласній школі вищої спортивної майстерності (м.Горішні Плавні).

З 6 по 17 липня 2013 р. брав участь у XXVII Всесвітній літній Універсиаді. В цей раз господарем Універсиади стала Росія, м. Казань. Всесвітня Універсиада є головними фінальними змаганнями, яким передують низка відбіркових змагань, спочатку у навчальних закладах, містах та регіонах.

Далі відбір і комплектування національної команди відбувається на Всеукраїнських студентських змаганнях. Після чого студенти-спортсмени, які увійшли до складу збірних команд країн беруть участь у Всесвітній Універсиаді, яку ще деколи називають «Студентськими Олімпійськими іграми».

Саме тому, можна стверджувати, що на цих змаганнях беруть участь найкращі, найсильніші студенти-спортсмени планети, які представляють честь багатьох ВНЗ світу.

Надзвичайно вдалим і успішним став виступ Янчука Дмитра, який у класі човнів «каное-четвірки», разом із товаришами: Вергелесом Віталієм, Камеріловим Денисом та Едуардом Шеметило завоював найвищу золоту нагороду.

12 вересня 2015 року у центрі Києва – на Хрещатику – під час відкриття Всеукраїнського Олімпійського уроку в рамках святкування Дня фізичної культури та спорту президент НОК України Сергій Бубка вручив Дмитру Янчуку приз кращого спортсмена місяця країни. Цією відзнакою представник Комсомольська (зараз м. Горішні Плавні) був удостоєний ще за підсумками травня, коли Янчук завоював нагороди чемпіонату Європи та етапу Кубка світу. Та після того наш земляк продовжував активно виступати на інших міжнародних змаганнях. Зокрема, на чемпіонаті світу у Мілані (Італія) Дмитро Янчук у парі з Тарасом Міщуком завоювали “бронзу” на каное-двійці та олімпійську ліцензію. Приз кращого тренера України у травні отримав наставник Янчука – заслужений тренер України Микола Мацапура з Комсомольська (м.Горішні Плавні).

Цікаво, що Дмитро Янчук став другим в історії спорту Полтавщини, хто отримав приз кращого спортсмена місяця за версією НОК. Першим лауреатом була наша землячка Ірина Амшенникова – також із Комсомольська – у грудні 2006 року, коли завоювала 3 медалі на чемпіонаті Європи з плавання. У той же час єдиною нашою землячкою, яка стала кращою спортсменкою року в Україні (за версією Міністерства молоді та спорту) залишається Анна Мельниченко з Кременчука – чемпіонка світу 2013 року у жіночому легкоатлетичному семіборстві.

25 липня 2013 р за досягнення високих спортивних результатів на XXVII Всесвітній літній Універсіаді в Казані, виявлені самовідданість та волю до перемоги, піднесення міжнародного авторитету України Дмитро Янчук нагороджений орденом «За заслуги» III ст.

20 серпня 2016 року український дует каноїстів Дмитро Янчук і Тарас Міщук став бронзовим призером Олімпіади-2016 у веслуванні. У фіналі український екіпаж подолав дистанцію 1000 метрів за 3:45.949 хвилини. Примітно, що по закінченню 500 метрів Янчук та Міщук йшли п'ятими, але у другій половині гонки змогли наздогнати суперників та увійти до чільної трійки. Золото у цій дисципліні виграв дует з Німеччини Себастьян Брендель і Ян Вандрей, їх час 3:43.912. Срібло завоювали каноїсти з Бразилії.

У півфіналі Янчук та Міщук показали найкращий час серед всіх учасників - 3:38.384 хвилини. Перед цим, у кваліфікації, вони зайняли четверте місце з часом 3:35.284.

Тарас Міщук і Дмитро Янчук прокоментували свій «бронзовий» успіх. Зокрема, Тарас Міщук розповів: «Було дуже важко. Але нам було з кого брати приклад, напередодні золото завоював Юрій Чебан. Ця нагорода додала емоцій, сил і впевненості в собі всій нашій команді. Нам, зокрема».

Своєю чергою, Дмитро Янчук повідомив: «В Ріо було дуже важко боротися. Важко рано вставати о п'ятій ранку, важко тренуватися, важко лягати о пів на дев'яту вечора, прям як діти маленькі. Що стосується гонки, то вона склалася для нас вдало внаслідок правильної тактики. Як звичайно, ми зуміли додати у вирішальний момент, в кінцівці. Ми завжди починаємо досить спокійно, а на другій половині дистанції вже включаємося в гонку на повну. У підсумку зуміли втрутитися у трійку призерів».

Тарас Міщук також зазначив: «Разом з тим, могли досягти і більшого. Але нам завдав сильний боковий вітер, який зіграв не на нашу користь. При інших погодних умовах, думаю, зуміли б поборотися якщо не за перемогу, то за срібло, як мінімум».

Успіху спортсменів передувала велика тренувальна робота у Туреччині та Португалії, а потім в Україні. Бо, за напівжартівливими словами тренера М.І.Мацапури, - у Туреччині немає свинини, немає гречки, немає нормальної картоплі – вона там порошоква, тобто нормального сільського харчування. Врешті решт – сала немає.

Дмитро Янчук – представляє клуб «Гірник» м. Горішні Плавні Полтавської області, а Тарас Міщук тренується у Львові.

По поверненню спортсменів додому не обійшлося без прикросців. Якщо Полтавщина зустріла свого олімпійця урочисто із врученням міським головою Горішніх Плавнів ключів від квартири, то Львів Тараса Міщука не зустрів.

Він приїхав у гуртожиток спортивної школи і, лише під тиском засобів масової інформації, міський голова Львова вручив Тарасові ключі від квартири на початку вересня.

Джерела та література.

Янчук Дмитро Миколайович/ [Електронний ресурс].Режим доступу:
<https://uk.wikipedia.org/wiki/>

[Електронний ресурс].Режим доступу: <http://www.khnu.km.ua/root/page.aspx?>

[Електронний ресурс].Режим доступу: <http://uapress.info/uk/news/show/96493>

[Електронний ресурс].Режим доступу: http://ye.ua/news/news_21924.html

[Електронний ресурс].Режим доступу: <http://www.champion.com.ua/rowing/2015/06/2/619008/>

Український дует каноїстів завоював золото чемпіонату Європи на байдарках і каное.[Електронний ресурс].Режим доступу: <http://www.unian.ua/sport/>
Дмитро Янчук та Микола Мацапура отрим./[Електронний ресурс].Режим доступу: <http://www.koms.com.ua/>

[Електронний ресурс].Режим доступу:
<http://football.hiblogger.net/authors/vorsklapoltava/1883637.html>

Дмитро Янчук та Микола Мацапура отримали призи.[Електронний ресурс].Режим доступу: <http://svitanok.info/ru/>

Перша медаль від полтавців на перших європейських іграх.[Електронний ресурс].Режим доступу: <http://www.ltava.poltava.ua/news/>

Міщук та Янчук виграли для України бронзу олімпіади на [Електронний ресурс].Режим доступу: <http://sport.unian.ua/rio2016/1479516>

БАРТЕНЄВ ЛЕОНІД ВОЛОДИМИРОВИЧ

Бартенєв спринтер

Леонід Володимирович Бартенєв

Традиційний відкритий легкоатлетичний турнір на призи Л.В. Бартенєва, м. Полтава

КУЗНЕЦОВ АНДРІЙ ІВАНОВИЧ

*Андрій Кузнецов
і Юрій Сапега*

Андрій Кузнецов

*Турнір імені
Андрія Кузнецова
у Полтаві*

ПРОКОПЕНКО ГЕОРГІЙ ЯКОВИЧ

Прокопенко Георгій (1966 р.)

*Георгій Прокопенко
з дружиною
Інною Вікторівною*

*Начальник управління фізичної культури і спорту Львівської ОДА
Майборода Ю.А. (праворуч) та голова відділення НОК України у Львівській обл.
Турянський Ю.І. (ліворуч) вітають Г.Я. Прокопенка
з 80-річним ювілеєм. 21.02.2017 р.*

ЯНЧУК
ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ

Янчук Д. і Міщук Т.

Зустріч олімпійців у м. Горішні Плавні: (зліва праворуч) Мацапура М.І., Янчук Д.М., Алтухов П.С., Іванов І.О., Удовіченко О.В., Биков Д.І. 2016 р.

Зустріч олімпійців у м. Горішні Плавні: (зліва праворуч) Мацапура М.І., Гетьман І.Р., Янчук Д.М., Алтухов П.С., Іванов І.О. 2016 р.